

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powoda P. M. kwotę 2.136,39 zł (dwa tysiące sto trzydzieści sześć złotych trzydzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 marca 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powoda P. M. kwotę 889,84 zł (osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić na rzecz powoda P. M. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 243,78 zł (dwieście czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Sygn. akt VIII C 599/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 czerwca 2021 roku powód P. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej B. (...) w R. kwoty 2.695,79 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 marca 2021r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 29 lipca 2020 r. w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony jego pojazd marki H. (...) o nr rej. (...), który zgłosił szkodę u pozwanego zakładu ubezpieczeń. W dniu 16 grudnia 2020 roku pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 677,34 zł. Powód nie zgodził się z takim wyliczeniem i z prywatnej kalkulacji szkody okazało się, iż prawidłowy koszt naprawy to kwota 2.561,83 zł. Powód odwoływał się od decyzji pozwanego. Strona pozwana odmówiła przyznania dopłaty do kwoty odszkodowania. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota niewypłaconego odszkodowania, wynagrodzenie za opinię prywatną i koszty korespondencji.

(pozew k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 37-43)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana B. (...) w R. z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązana była do naprawienia szkody, powstałej w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 29 lipca 2020 r. W wyniku przedmiotowej kolizji uszkodzony został samochód marki H. (...) nr rej. (...). Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej, która prowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłacono kwotę 677,34 zł.

(okoliczności bezsporne)

Powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu. Koszt tej kalkulacji wyniósł 799,50 zł. Kwota obejmowała: analizę akt szkodowych – 123 zł, kosztorys naprawy -246 zł, ustalenie wartości pojazdu - 430,50 zł

(faktura VAT k. 18)

Pismem z dnia 12 lutego 2021 roku pełn. powoda odwołał się od decyzji zakładu ubezpieczeń, wzywając pozwanego w terminie 14 do zapłaty kwot: 1.884,49 zł tytułem odszkodowania za szkodę, 799,50 zł tytułem odszkodowania za sporządzenie prywatnej opinii i 5,90 tytułem odszkodowania za koszty korespondencji. Wezwanie zostało doręczone w dniu 19 lutego 2021 roku.

(odwołanie k. 12-13, dowód nadania k. 11)

Pismem z dnia 15 marca 2021 roku pozwany poinformował powodowa, iż nie uwzględni odwołania.

(pismo k. 19-20)

Pismem z dnia 31 marca 2021 roku powód ponownie wniósł odwołanie od decyzji ubezpieczyciela.

(odwołanie k. 22-23, dowód nadania k. 21)

Koszt przywrócenia pojazdu marki H. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 29 lipca 2020 roku wyniósł 2.838,74 zł. Jest to koszt naprawy w nieautoryzowanej stacji obsługi pojazdów z zachowaniem reżimu technologicznego wymaganego przez producenta pojazdu. (opinia biegłego k. 73-87).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Powód dochodził od strony pozwanej odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Roszczenie obejmowało odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne z dnia 29 lipca 2020 r., w którym uległ uszkodzeniu pojazd uszkodzony H. (...). Nie było także przedmiotem sporu, że szkoda powstała w tym pojeździe podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia OC zawartego przez sprawcę zdarzenia ze stroną pozwaną. Okoliczności powyższe wynikają z załączonych przez strony dokumentów, tj. z umów przelewu wiarytelności, decyzji pozwanej, przy czym Sąd uznał te dokumenty za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń, przede wszystkim ze względu na to, że nie były one w ogóle przez strony kwestionowane, zarówno co do ich formy, jak i treści i nie ma w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których należałoby podważać ich wiarygodność.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że szkoda w pojeździe należącym do poszkodowanych podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany był do pokrycia wszelkich kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego. Jak zaś wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, koszt naprawy pojazdu wynosił kwotę 2.838,74 zł, natomiast strona pozwana wypłaciła jedynie kwotę 677,34zł.

Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

Sąd uznał ponadto, iż poszkodowany nie był zobowiązany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Jak wyjaśnił przy tym Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 października 2018 roku (IX Ca 668/18, L.), w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, a rabaty oferowane przez ubezpieczyciela nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, uznać należy, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy. Sąd podziela również pogląd przytoczony przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2018 roku (XIII Ga 332/18), iż rabat cenowy jest kwestią indywidualną, ustaloną między sprzedawcą a klientem, w konsekwencji nie można automatycznie stosować procentowego pomniejszenia ceny części czy usługi przy likwidacji szkody, ponieważ to czysto hipotetyczne działanie prowadziłoby w istocie do obniżenia należnego poszkodowanemu świadczenia. Sens zarzutu strony pozwanej sprowadza się w istocie do zagadnienia prawnego, które pojawiło się już w dorobku orzecznictwym Sądu Najwyższego, tj. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2003r. III CZP 32/03 (OSNC rok 2004, Nr 4, poz. 51. Biul.SN 2003/6/4, Wokanda 2003/7-8/5, Prok.i Pr. 2003/12/34, M.Prawn. 2004/2/81) i w przekonaniu Sądu, tezy w niej zawarte można zastosować w ustalaniu wysokości szkody w niniejszej sprawie.

Naprawa samochodu może mieć miejsce np. w miejscu zamieszkania lub w miejscu uszkodzenia samochodu. Miejsca te wyznaczają rynek lokalny usług naprawczych. Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom.

W świetle powyższych okoliczności Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż o wysokości należnego odszkodowania nie przesądza wysokość stawek przyjętych przez ubezpieczyciela. Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że w istocie szkoda ta rzeczywiście była wyższa niż twierdziła strona pozwana.

Reasumując, stwierdzić należy, iż strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązana jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Oznacza to obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanego,

a nie według ryczałtów odgórnie stosowanych przez ubezpieczyciela. Skoro więc koszt naprawy samochodu poszkodowanego został obiektywnie ustalony na kwotę 2.838,74 zł brutto, a ubezpieczyciel wypłacił do tej pory 677,34 zł – powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty dochodzonej 1.884,49 zł.

Powód dochodził również zapłaty tytułem odszkodowania kwoty poniesionej w związku z pozyskaniem prywatnej opinii. Była to kwota 799,50 zł. Żądanie zasądzenia sumy 246 zł było także zasadne i Sąd uwzględnił to żądanie na podstawie powyżej wskazanych przepisów. Poniesiony przez powoda wydatek w postaci tej kwoty wynagrodzenia dla rzeczoznawcy za wykonaną dla powoda ekspertyzę uznać należy za uzasadniony i konieczny w realiach przedmiotowego przypadku, a tym samym obejmujące go żądanie zwrotu za uzasadnione. Pamiętaj, bowiem należy, że powód zlecił wykonanie ekspertyzy wobec zajmowanego przez stronę pozwaną stanowiska. Powód nie zgadzał się bowiem z wysokością przyznanej kwoty odszkodowania przez pozwanego, który znacznie zaniżył jego wysokość. Powód nie miał wiedzy by wypowiadać się co do wysokości doznanej szkody i dlatego koniecznym było skorzystanie z pomocy podmiotu, który taką wiedzą dysponował, to jest rzeczoznawcy, który wykonał ekspertyzę i przy pomocy którego powód mógł oszacować wysokość kosztów naprawy szkody. Takie samo stanowisko w tej materii jak zajmowane przez Sąd, zajmuje Sąd Najwyższy, choćby w uchwale z dnia 13 marca 2012 roku, ogłoszonej w sprawie o sygnaturze akt III CZP 75/11.

Sąd jedynie zakwestionował kwotę 123 zł tytułem wynagrodzenia za analizę akt oraz kwotę 430,50 zł za wycenę pojazdu, które wynikały z przedłożonej faktury VAT. W ocenie Sądu analiza akt szkody była zbędna (mógł ją przeprowadzić sam pełnomocnik chociażby porównując prywatny kosztorys z kosztorysem pozwanego i w ten sposób ustalając, co zostało zaniżone), tak samo jak wycena wartości pojazdu – w toku likwidacji szkody kwestia ew. szkody całkowitej nie była podnoszona, więc ta wartość była zbędna. Sam pozwany wyliczył tę wartość na 6.800 zł i wobec uszkodzeń pojazdu (wyłącznie w obrębie tylnego zderzaka) szkoda całkowita nie wchodziła w grę. Wobec powyższego powód nie wykazał, że te koszty (analiza akt szkody i wycena wartości pojazdu) były uzasadnione,

Zasadnym było również dochodzenie zwrotu kosztów korespondencji w wysokości

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych wynika z treści art. 359 i 481 k.c. które to zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powoda: tj. odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 6 marca 2021 r. do dnia zapłaty. Stron pozwana była bowiem wzywana do zapłaty odszkodowania w terminie 14 dni licząc od dnia 19 lutego 2021 roku. Upływ terminu spowodował, iż roszczenie stało się wymagalne.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., stosując zasadę ich stosunkowego rozliczenia. Łącznie koszty procesu wyniosły kwotę 3.173,22 zł i obejmowały:

- wynagrodzenie pełn. powoda 917 zł
- wynagrodzenie pełn. pozwanego 917 zł
- zaliczka na biegłego uiszczona przez powoda 456,22 zł
- zaliczka na biegłego uiszczona przez pozwanego 700 zł.

Uwzględniając stopień przegranej pozwanego 79%, strona pozwana powinna zwrócić powodowi kwotę 889,84 zł.

Wobec tego, iż powód nadpłacił koszty sądowe Sąd nakazał zwrócić powodowi kwotę 243,78 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na biegłego.